

U SPOMEN

Pk. prijatelju don VLADIMIRU JELIĆU

Ivan Lendić

Nosim te u sjećanju,
pa otvaram vrata iz časa u čas.
prijatelju moj,
i pitam se: odakle ćeš doći?

Možda ispredaš svoj put iz besputna
bezdana?!

Vjetar susrećem s tvojim glasom
na izdisaju posljednjeg odbljeska dana.

Na kraju si vremena i puta
i lagane snivaš sne u zahladu čempresa;
možda ih ponekad kida vjetar
dok kašljuca u krošnji ...
Tiha struji bol mojim bilom,
nepoznata prožima me sila
k grobu tvom me nosi i nosi ...

U svetom krugu hrama — molim se za te,
molim za spasenje,
molim za milost kroz sva vremena.

Molim se
i s dahom vjetra zalijevam tragove na stazi,
tragove — kojih više nema!

Nosim te u sjećanju,
prijatelju moj,
i sada na kraju vremena i puta
krizanteme vječne nek ti budu jastuk,
trajni smiraj,
nebeski pokoj!

SVETA KRALJICA

Zlatko Tomičić

Na obali Krke bijah,
rijeke davnih pređa.
Gospa crnih očiju,
lelujavih vlasi,
za ruku me vodi.